

УДК 811.161.2'282(477.86)

Любов Осташ, Роман Осташ

**ЛЕКСИКА СЕЛА СТРИГАНЦІ ЯК ОБ'ЄКТ
ЛЕКСИКОГРАФІЧНОГО ОПРАЦЮВАННЯ. К. 5 (КРОВ – КЬИЯХ)**

У статті запропоновано нові підходи до лексикографічного опрацювання лексики сучасного мовлення мешканців одного села. Разом із апелятивною лексикою у словник введено й оніми (прізвища, вуличні прізвиська, мікротопоніми). Окрім фразеологізмів, подано також узвичаєні вислови. У кожній словниковій статті представлено максимальну кількість прикладів цитат із розмовного діалектного мовлення, особливо при тих значеннях, які можуть відрізнятися від значень даної лексеми в літературній мові.

Ключові слова: діалектологія, лексикографія, фразеологія, діалектне мовлення, говірка, село Стріганці.

Постановка наукової проблеми та її значення. Діалектне словникарство є перспективною ділянкою наукової роботи. Попри наявність солідно підготовлених лексикографічних праць, які були видані в різні роки, багато проблем залишаються невирішеними. Зокрема, неохопленими є чимало діалектних масивів, а також відсутнє теоретичне підґрунтя укладання діалектних словників, особливо тих, які стосуються лексикографічного опрацювання окремої говірки.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Традиція вивчати окремі говірки та подавати як додаток до публікацій різні за обсягом словники давня [див., напр.: 3; 4; 8; 9; 10; 13; 14; 16; 20]. О. Горбач уклав близько 20 діалектних словників, у тому числі таких, які стосуються мовлення мешканців деяких населених пунктів [див., напр.: 6]. Ця традиція продовжується й активно розвивається і в наші дні. В останні роки опубліковано низку словників, які віддзеркалюють мовлення носіїв певної говірки [1; 2; 7; 11; 15; 17; 18]. Ці лексикографічні праці мають різну структуру. Докладний аналіз праць, які висвітлюють специфічні особливості окремих говірок, здійснено у статті К. Глуховцевої «Говірка як об'єкт діалектологічних досліджень» [5]. Характеристика деяких діалектних словників, що стосуються лише одного чи кількох населених пунктів, міститься у статті Н. Хобзей «Сучасне українське діалектне словництво» [19].

Мета і завдання статті. Мета статті – запропонувати нові підходи до лексикографічного опрацювання лексики сучасного мовлення мешканців одного села. У зв'язку з поставленою метою визначено такі завдання: а) у межах кожної словникової статті подавати цитати із розмовного мовлення, які містять достатній для розуміння значення реєстрового слова контекст; б) разом із апелятивною лексикою у словник ввести й оніми: імена, прізвища, вуличні прізвиська, мікротопоніми; в) подавати у

словнику максимальну кількість місцевих фразеологізмів та узвичаєних висловів, детально розшифровуючи значення кожного із них.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Об'єктом дослідження обрано говірку села Стрігінці Тісменицького (діалектне стриганецьке – *Тисменецького*) району Івано-Франківської області. Говірка міститься на південному заході наддністрянського діалекту. Село розташоване в 30 км від обласного центру – міста Івано-Франківська (якщо їхати через *Рішнів, Клубівці, Тісменицю*). Вважають, що воно засноване у 1624 році. Село значиться на карті французького інженера-картографа Левассера де Боплана з 1650 року. Сусіднє село *Рішнів* – набагато давніше, у писемних пам'ятках згадується з 1387 року. Із Стриганцями сусідять також села *Дівге, Поберезжя* (діалектне стриганецьке – *Поберезжі*).

Структура словникової статті. Реєстрові слова подано великими літерами жирним шрифтом за українською абеткою. Після реєстрового слова у квадратних дужках наведено транскрипцію з обов'язковим позначенням наголосу та інших звукових особливостей лексеми. У мовленні стриганчан ненаголошений звук [e] звучить невиразно, часто наближаючись до [и] або [і]. Характерною особливістю говірки є те, що часто один і той самий мовець може вживати будь-яку із цих паралельних фонетичних форм. Тобто при вимові лексеми **селó** «вид населеного пункту» можливі такі фонетичні варіанти: **селó** [се^лло], **силó** [си^лло], **силó** [си^лло]. Із цієї ж причини, указуючи на середній рід у словникових статтях, присвячених прикметникам і дієприкметникам, зазначаємо (в ненаголошеній позиції) через скісну риску подвійну вимову, наприклад: «**ДОБРÉЗНИЙ** [доб^лрезній], **а, е/и**, прикм. 1. Дуже добрий за характером. 2. перен. (про їжу) дуже смачний». Детальніше варіанти **е/и** не розшифровуємо, хоча слід мати на увазі, що, окрім указаних, можливі ще проміжні варіанти: звук [e], наближений до [и], та звук [и], наближений до [e]. Знак наголосу в транскрипції ставимо перед наголошеним складом. Після квадратних дужок подано ремарки: для **іменника** – вказівка на закінчення родового відмінка однини, вказівка на рід (ч., ж., с., при іменникові спільного роду – *сп. р.*); для **дієслова** – вказівка на частиномовну належність слова та на вид (*док., недок.*); для **прикметника** – вказівка на частиномовну належність. Прикметники подано у формі чоловічого роду, після того через коми вказано закінчення жіночого та середнього родів; для **інших частин мови** – вказівка на частиномовну належність. Якщо слово багатозначне, викладено всі відомі авторам значення лексеми. Ці значення відокремлено арабськими цифрами. Омоніми подано в окремих статтях із числовим позначенням індексу справа. Якщо реєстровим словом є вуличне прізвисько, то у словниковій статті вказуємо основні похідні форми прізвиськ членів сім'ї, не розписуючи детально всі можливі варіанти антропонімоформул, у яких можуть уживатися ці основні форми. Докладніше про функціонування

вуличних прізвиськ у Стриганцях див. [12]. Всі умовні скорочення подано окремим списком.

К

КРОВ [кроў], **и, ж.** 1. Кров: *Він був собі розбів чолó, кров текла цюркóм.* ■ **кров з нóса** – конче; обов'язково: *Він то кров з нóса мýсит зробíти;* ■ **кров пúти** – (з кого і без додатка) знущатися з когось: *Він дýже в'їдаєсі в шкіру, як є п'яний, дýже кров п'є, так джóгає і джóгає* (тобто: допікає словами). 2. *перен.* Рідна особа, рідний нащадок: *Та він їх любíт: то йогó кров.*

КРО́КВА [к'роква], **и, ж., буд.** Кроква. Наз. *мн.* **крокві́.**

КРО́НА [к'рона], **и, ж.** (у дерева) крона: *Пóки то деревцé віросте, то кóло нéго трéба ходíти: підживльúти, гілкі обрізувати, крóну формувáти.*

КРОПÍВА [кро'пива], **и, ж.** 1. (назва рослини) кропива. 2. Гілка цієї рослини: а) *А вонá бíла дítей кропúвов, бо не слúхалисі;* б) (мама до неслухняної дитини) *Кропúва зáраз бúде в рúху «Якщо не перестанеш бешкетувати, зараз наб'ю гілкою кропиви».* Цей матеріально-речовинний іменник має форму множини **КРОПИВÍ** із значенням «густі зарослі кропиви»: (бабуся до трирічної онучки) *Не йди тудá, там кропиви́.*

КРОПИВ'Я́НКА [кропив'янка], **и, ж.** (птах родини кропив'янкових) кропив'янка.

КРОПÍТИ [кро'пити] *дієсл., недок.* Кропити; розпилюючи рідину, посипати щось. ■ **кропúти бúльбу (жу́ка)** розпилювати хімікати над кущами картоплі, щоб знищити колорадського жука: а) *А ти кропúла сво́ю бúльбу?* б) *Думала жу́ка кропúти, а то мо́кро.*

КРО́ПКА [к'ропка], **и, ж., лінгв., заст.** Крапка. Див. ще **КРА́ПКА.**

КРО́ПНУТИ [кропнути] *дієсл., док.* 1. Вдарити. 2. *перен.* Випити, хильнути.

КРУГЛЬÍК [круг'л'ик], **кругліка́, КРУГЛÉК** [круг'л'е'к], **кругліка́, ч.** Кругла, товста колода дерева, що має три і більше метрів. Див. ще **КЛЬОЦ.**

КРУГО́М [кру'гом] *присл.* Навколо, побіля: *Дощú не бúло, бо хма́ри обíйшли́ кругóм.*

КРУЖЕЛÓ [круже'ло], **а́, КРУЖИЛÓ** [кружи'ло], **а́, с.** 1. Круг; щось кругле, у формі круга. 2. Круг людей: *Там стоя́ло кружелó бабів «там стояв круг жінок».*

КРУЖИЛÓ *див.* **КРУЖЕЛÓ.**

КРУЗЬ [круз'] *прийм.* Крізь.

КРУТА́Р [кру'тар], **рý/рэ́, ч.** (хитра людина, яка вміє завжди знаходити вихід із скрутного становища) круті́й.

КРУТÍТИ [кру'тити] *дієсл., недок., ПОКРУТÍТИ [покру'тити] *док.* (робити яким-небудь механізмом кругові рухи) крутити: (набираючи воду з криниці) *Покруті́ ще трóхи ко́рбов, бо не досьúгну до ви́дрá.* ■ **крутúти пúсок (пúском)** а) вередувати; б) чванитися, заноситися перед іншими людьми; ■ **крутúти сві́том, як цу́ган со́нцем** – будучи у скрутній ситуації*

або матеріальній скруті, намагатися всілякими способами виправити становище. *Див. ще ПРИКРУ́ЧУВАТИ.*

КРУ́ЧИ [к'руч'і], **і, ж.** 1. Крутизна; крутий підйом на гору; крута гора. 2. Круговерть, вир. 3. *перен.* Заплутана ситуація, крутіж, плутанина.

КСЬОНДЗ [кс'ондМз], **а, ч.** Священик.

КСЬОНДЗІ́СКО [кс'ондМзиско], **а, ч.** Співчутл. до **КСЬОНДЗ**.

КУБА́НКА [ку'банка], **и, ж.** Вид зимової шапки.

КУБАСА́ [куба'са], **у́**, рідше **КОВБАСА́** [коўба'са], **у́, ж.** Ковбаса. Якщо мова йде про велику кількість цього виробу або про різні сорти, то в мовленні може вживатися множина – **ковба́си**.

КУБАСЕ́НКА [куба'с'енка], **и, ж.** Вл. н.: інд. вул. прізвисько.

КУБУ́СЯК [ку'бус'ак], **а, ч.** Вл. н.: інд. і род. вул. прізвисько: *Кубу́сяк Мирон*. Не збігається з прізвиськом. Дружина – **Кубу́сякова**, син – **Кубу́сяк**, **Кубу́сяків**, рід – **Кубу́сякові**.

КУВА́ТИ [ку'вати] *дієсл., недок.* (про зозулю) кувати. **■ кувати, як сів** **зозу́ля** – охоче все розповідати; розповідати всі таємниці.

КУГУ́Т ¹ [ку'гут], **а́, КОГУ́Т** ¹ [ко'гут], **а́, ч.** Півень: а) *Маю два когуті. Але не мірітсі між собов. Як оден хоче попарувати курку, то другий йогó відганьйи, клює;* б) *Хтось нашому когутóви перебу́в ла́нку;* в) *Та я кь́нула їсти сему́в когутóви, а прибі́г ще оди́н.*

КУГУ́Т ² [ку'гут], **а, КОГУ́Т** ² [ко'гут], **а, ч.** Вл. н.: інд. і род. вул. прізвисько. Не збігається з прізвиськом. Дружина – **Когуту́ха**, **Кугуту́ха**, **Когутóва**, **Кугутóва**. Дочка або невістка – **Когутóва**, **Кугутóва**.

КУГУТЕ́ *див. КУГУТЬЙ*.

КУГУТЕ́ТКО *див. КУГУТЬЙТКО*.

КУГУ́ТИК [ку'гутик], **тика**, **КОГУ́ТИК** [ко'гутик], **тика, ч., зменш.пестл.** (маленький розміром або молодий півень) півник.

КУГУТІ́СКО [ку'гу'тиско], **а, КОГУТІ́СКО** [ко'гу'тиско], **а, ч.** 1. Великий розміром півень. 2. Згруб. до **КОГУ́Т** ¹. 3. Співчутл. до **КОГУ́Т** ¹: *Бідний когуті́ско ла́нку порáнив.*

КУГУТЯ́РА [ку'гу'т'ара], **и, КОГУТЯ́РА** [ко'гу'т'ара], **и, ч.** 1. (інколи – згруб.) великий, добре вгодований півень. 2. Згруб. до **КОГУ́Т** ¹.

КУГУТЬЙ́ [ку'гу'т'и], **тьу́ти**, **КУГУТЕ́** [ку'гу'т'еи], **тьє́ти**, **КОГУТЬЙ́** [ко'гу'т'и], **тьу́ти**, **КОГУТЕ́** [ко'гу'т'еи], **тьє́ти**, **с.** Молоденький когут, півник.

КУГУТЬЙ́ТКО [ку'гу'т'итко], **а, КУГУТЕ́ТКО** [ку'гу'т'еитко], **а, КОГУТЬЙ́ТКО** [ко'гу'т'итко], **а, КОГУТЕ́ТКО** [ко'гу'т'еитко], **а, с.** Співчутл., зменш.пестл. до **КОГУТЬЙ́**.

КУДА́ [ку'да] *присл.* Те саме, що **КУДІ́**: а) (із розмови двох стриганчан – чоловіка й жінки) *Куда? Йду до Но́вака, бо зломі́ло ми сі́ вче́ра кісе́, а ка́жут, що в не́го мо́жна купі́ти, бо він кісе́та ро́бит;* б) *Я вже поді́влюсі, кудá він мене́ запрова́дит.*

КУДА́СЬ [ку'дас'] *присл.* (невідомо куди) кудись: *Ти все му́сиш кудáсь запха́тисі.*

КУДІ [ку|ди] *присл.* Куди: *Ма́мо, куді́ ви да́ли куре́й? На підбо́к?* Див. ще **КУДА́**.

КУЗЕ́НКО [ку|зенко], **а**, ч. Вл. н.: **1.** Корінне стриганецьке прізвище: *Кузе́нко Іва́н. 2.* Вул. прізвисько. Дружина – **Кузе́нчиха**.

КУЗУНЧУКО́ВА [кузунчу|кова], **вої**, **ж.** Вл. н.: *інд.* вул. прізвисько: *Кузунчуко́ва На́сці*.

КУЗЬ [куз'], **і**, ч. Вл. н.: *інд.* і род. вул. прізвисько. Дружина – **Ку́зева**, рід – **Ку́зеві**. Їхній предок – **Стару́й Кузь**.

КУКУРІ́К [куку|р'ік], **а**, ч., *дит.* Півень, півник: *Там хо́дит кукурі́к.*

КУКУРУ́ДЗ [куку|рудМз], **а**, ч. Необлущений качан кукурудзи: *Я набра́ла по́вну, чу́бну милни́цю кукуру́дзів.*

КУКУРУ́ДЗА [куку|рудМза], **и**, **КУКУРУ́ЗА** [куку|руза], **и**, **ж.** **1.** (рослина) кукурудза: *Я посади́ла там кукуру́дзи, ду́мала, що вони́ заб'ю́т бурі́ні. ■ кукуру́за пряде́ (пріде́) кукурудза цвіте. 2.* (плід цієї рослини) кукурудза: *Не раз бу́ли до́брі кукуру́дзи, а се́го ро́ку вроди́ло саме́ па́рші. 3.* (зерна плоду) кукурудза. Див. ще **КУРУ́ЗА**.

КУКУРУДЗІ́НА [кукуру|дМзина], **и**, **ж.** **1.** Вижаті і зв'язані у снопи стовбури кукурудзи з листям. **2.** Стовбури кукурудзи з листям, але без качанів: *Світла́на таку́ кра́сну кукурудзі́ну тра́ктором на тра́ву ско́сила, і ніхто́ не хо́че собі́ взы́ти.*

КУКУРУДЗО́К [кукуру|дзок], **дзка́**, ч. Зменш.-пестл. до **КУКУРУ́ДЗ**.

КУКУРУДЗЬІ́НКА [кукуру|дз'інка], **и**, **КУКУРУДЗЕ́НКА** [кукуру|дМз'єнка], **и**, **ж.** Кукурудзяне бадилля.

КУКУРУ́ЗА *див.* **КУКУРУ́ДЗА**.

КУЛА́ЙСТРА [ку|лайстра], **и**, **ж.** Перше молоко в корови після народження теляти; молозиво: *Зо дві видрі́ тої кула́йстри з коро́ви вийшо́ (після того, як корова вродила телятко).*

КУ́ЛІ [кул'і], **і**, **ж.** Куля. ♦ **гнати́ (пігна́ти), як ку́лі** – мчати дуже швидко, миттєво (з такою швидкістю, як куля): *Як вперезо́в його́ по плеча́х, то він гно́в, як ку́лі.*

КУ́ЛКО [кулко], **а**, **с.** **1.** Круг, коло (із розташованих по колу людей). ■ **ста́ти в ку́лко** розташуватись, утворивши круг: *Діти, ста́ньте в ку́лко! 2.* Металеve кільце. Див. ще **КО́ЛО**.

КУЛЬО́К [кул'лок], **лька́**, ч. Поліетиленова торбинка: *Не ма́ю кулькі́в дрібо́цьких. Наз. мн. кулькі́.*

КУ́ЛЬЧИК [кул'чик], **ка**, ч. (назва прикраси) сережка. *Мн. ку́льчики:* *Петро́ з тіжко́в бідо́в їй ски́нув ті ку́льчики «Петро з великими труднощами відчепив їй від вух ті сережки».*

КУЛЬЧИКО́ВАНА [кул'чи|кована], *дієприкм. ж., перен.* Про корову, у якої наявна вушна бирка з індивідуальним ідентифікаційним номером тварини: *Типе́р, як коро́ва не кульчи́кована, то й не при́ймут.*

КУМ [кум], **а**, ч. Кум.

КУМА́ [ку|ма], **и**, **ж.** Кума.

КУМГІР [кум'гир], **а**, ч. Вл. н.: 1. Корінне стриганецьке прізвище. 2. Інд. і род. вул. прізвисько. Дружина **Кумгирéва**, син – **Кумгúр**, **Кумгирів**. Рід, родина – **Кумгирéві**, **Кумгирі**.

КÚМИТИ [кумити] дієсл., *недок.* Іти до когось за кума або куму: *Я з Нádьов кúмив.*

КУНÁ [ку'на], **и**, *ж.* Куниця. Див. ще **КУНÍЦІ**.

КУНДЗУРÍ [кундМзу'р'і], **рív**, *мн.* Ганчір'я; щось подерте; (стосовно одягу) лахміття: *Він не бúде її тримáти в якіхось кундзурáх.*

КУНДÓСИТИ [кун'досити] дієсл., *недок.* Термосити; рвати на шматки: *Пес дóвго йогó кундóсив.*

КУНÍЦІ [ку'ниц'і], **і**, *ж.* Куниця. Див. ще **КУНÁ**.

КУНÍЦЬКИЙ [ку'н'іц'кий], **ого**, *прикм.* ч. Вл. н.: стриганецьке прізвище: *Я Маркá Кунíцького сват. Знáєте Маркá Кунíцького?*

КÚПА [купа], **и**, *ж.* 1. Купа. 2. *перен.* Велика кількість чого-небудь. ■ **кúпа капарú** – дуже багато клопотів, сильна неприємна життєва ситуація (створена мовцеві кимось іншим); ■ **кúпа чісú (рóків)** – багато років, багато часу; великий проміжок часу: (зустрілись два приятелі) – *Ой, як ми з тобóв давнó не віділиси?! – Кúпа чісú!* ■ **тримáтисі кúпи** – (про будівлю) не розвалюватися; (про речовину) не розріджуватися, не розм'якати: *То мúло дóбре тримáєсі кúпи* «це мило при використанні не розлазиться»; (про одяг) не розлазитися по швах; (про річ, предмет, фрукт, овоч, зерно і т. ін.) бути цілісним, бути не подрібненим, не розколотим на шматочки; (про людей) триматися гуртом, виконувати яку-небудь роботу не поодинці.

КУПÁТИ [куп'пати] дієсл., *недок.* (кого) купати: *Я вчéра купáла м дитíну.*

КУПÁТИСІ [куп'патис'і] дієсл., *недок.* Купатися. ■ **купáтисі в дóбрах** – розкошувати.

КУПÉРА [куп'ера], **и**, *ж.* Велика купа чого-небудь.

КУПÉЦ [куп'пец], **купцьú/купцé**, ч., Покупец: а) *Той купéц, хто грóші платíт, а не той, хто товáр оглídaє;* б) *Він гадóв, що на цей раз попрóдасць всі помідóри, áле купців булó дúже мáло;* в) *Не бúло купців на базарí. Бúльбу мúсила м віддáти як задúрно.* Наз. *мн.* **кúпці**, **купці**.

КУП'ÉК див. **КУПÍЙК**.

КУПÍЙК [куп'пийк], **а**, **КУП'ÉК** [куп'пйе'к], **а**, ч. Маленька скирта із снопів. Див. ще **ОДÉНОК**.

КÚПКА [купка], **и**, *ж.* Зменш.пестл. до **КÚПА**.

КУПÓВАНЕ [куп'поване'], **ого** *субст. дієприкм., с.* Те, що купується, те, що не вирощене в домашньому господарстві: *Хоч прíкро з корóвов, áли купúти молóкá, сметáни, то на купóванім не вíжиєш.*

КÚПОЧКА [купочка], **и**, *ж.* Зменш.-пестл. до **КÚПКА**.

КУПУВÁТИ [купу'вати] дієсл., *недок.*, **КУПÍТИ** [куп'пити] *док.* Купувати: а) *Кúплю собі пацьúтко, і вже є рóзвід головí;* б) *Купúв тáто пóлі, а бáба булá скупá, тай кáже до нас: Отó вже будéте петльóванчики íсти. Не*

разові, а петльовані; в) *Не знаю, кільки вона [м'ясорубка – Авт.] коштує, то її Гриць купів*; г) *Купіла м файну матерію, треба буде занести до кравця і шось собі вшити*; д) *Він мав багато грóший, але пішов на базар, купів одно, купів дру́ге, і незчу́всі, як грóші лиш мікнули*; е) (із пісні) *Лю́бів мене́ ві́тів (ві́тів) син, Хо́тів мене́ взяти, Купів мені новий серп: Хо́ді, міла, жа́ти. А я взя́ла новий серп, кінула за се́бе: Я не жа́ла в свого́ та́та І не бу́ду в те́бе*; є) *Ми бу́дем то купува́ли*. ■ **не ма́ла ба́ба кло́поту – купі́ла поро́ся** – про справу, яка викликала далші проблеми, при цьому мовець мав можливість цих проблем уникнути, якби не взявся до виконання цієї справи.

КУ́ПЧИК [купчик], **а**, ч. Суцвіття цибулі. *То сі саді́т цибу́лю вели́ку. На ні росту́т цибахі́ або стрі́вки, вонó росте́ догорі́, потóму пúкає, і на верху́ цибахá, або стрі́вки ві́росте та́кий кья́х, або кúпчик, або ші́шка, і він зацвité, і потóму там йи насі́ні, або зéрнітка чорне́нькі. Як вонó доспі́йи, то то насі́ні сійисі́ і вироста́йи з не́ї дрібо́нька цибулі*. Див. ще **КБІ́ЯХ**, **ШІ́ШКА**.

КУПЧЬ́ЙК [куп'ч'ик], **купчі́ка**, **КУПЧЕ́К** [куп'ч'е'к], **купчі́ка**, ч. Велика купа скошеного (трави, бур'яну, сіна і т. ін.).

КУРБА́ТІ [кур'бат'і], **і**, с., збірн. Лахміття.

КУ́РВА [курва], **и**, **ж**. **1.** зруб. Жінка, схильна до розпусти, розпусниця. **2.** вульг. Лайливе прізвисько.

КУРВА́Р [кур'вар], **рý/рэ**, ч., зруб. Мужчина, схильний до розпусти, розпусник.

КУРВИ́НÉ див. **КУРВИ́НЬЙ**.

КУРВИ́НЬЙ [курви'н'и], **нью́ти**, **КУРВИ́НÉ** [курви'н'е'и], **не́ти**, с. Дівчина-підліток, схильна до розпусти.

КУРЕ́ВСЬКИЙ [ку'реўс'кий], **а**, **е/и**, прикм. **1.** Гулящий, розпутний. **2.** Який має нахил до розпусти: *Хто її́ мав бра́ти за жі́нку, коли́ вонó куре́вське?*

КУ́РИ [кури], **ей/ий**, **мн.** Кури: а) *Ма́мо, куді́ ви да́ли ку́рей? На підбо́к?* б) *Ві́жини ку́ри, бо гре́баютьсі́ в горо́дчику*.

КУРИ́ВІЛНИЦІ́ [кури'в'ілниц'і], **і**, **ж**. Завірюха, заметіль.

КУ́РИВО [куриво], **а**, с. (те, що курять – тютюн, цигарки) куриво: *Куді́ ї́деш? – В магази́н, за ку́ривом*.

КУРІ́СКА [кур'иска], **курі́ск**, **мн.** Кури: *Ті ку́рїска споко́ю не да́ють, все в горо́д ла́зіт і ка́пу́сту ну́щут*.

КУРІ́ТИ ¹ [ку'рити] дієсл., **недок.**, **ЗАКУРІ́ТИ** ¹ [заку'рити] **док.** Палити цигарку: (бабуся, хвалячи свого онука – молодого парубка) *Ба́хур фа́йний: не п'є, не ку́рит, спо́кійний*.

КУРІ́ТИ ² [ку'рити] дієсл., **недок.**, **ЗАКУРІ́ТИ** ² [заку'рити] **док.** (чим і без додатка) віяти снігом, сипати замети.

КУ́РІ [кур'і], **ку́ріти**, с. Курча. Наз. **мн.** **ку́ріта**. Див. ще **ЦЬ́ЙПІ**.

КУ́РІТИ [кур'іти] дієсл., **недок.** **1.** (про вогнище) ледве диміти. **2.** (про стіни, стелю приміщення) вкриватися сажено, кіптявою від густого диму. **3.** Вкриватися снігом під час хуртовини. Див. ще **ЗАКУ́РІТИ**, **ОБКУ́РІТИ**.

КУ́РІТИСІ [кур'ітис'і] дієсл., недок. (про вогнище) ледве димітисся. Див. ще **ЗАКУ́РІТИСІ**.

КУ́РІТКО [кур'ітко], а, с. Курчатко. Наз. мн. **ку́рітка**. Див. ще **ЦЬПІТКО**.

КУ́РІЧИЙ [кур'ічий], а, е/и, прикм. (який належить курці або стосується її) курячий.

КУ́РКА [курка], и, ж. Курка: *Як зробили вал [насипний вал для захисту від розливів ріки Дністер під час повеней – Авт.], то поляки ще якісь чьис забороньїли навіть фірами по нім їздити, абї вал до́бре всївсі. На́віть ку́рка якбу́ там збо́ку щось розгра́бала, то тре́ба було́ платіти вели́кий штра́ф.*

Наз. мн. **ку́ри**: а) *Пробі́ті ку́ри витрива́ліші від кармази́нів на всі́кі хворобі́;* б) *На́жені ку́ри, бо то́бі всю грю́дку розгра́бають;* в) *Ку́ри сі за́раз лі́ніт і то́му не несу́тсі.* ■ **шо ко́му, а слі́пі ку́рці про́со** – кожен говорить про те, що хвилює (цікавить) у цей момент саме його; кожного хвилюють передусім його власні проблеми.

КУРМАНІВКІ́ [курман'іў'ки], **во́к, КОРМАНІВКІ́** [курман'іў'ки], **во́к**, мн. Вл. н.: мікротопонім – назва поля і лісу, які розташовані на території с. Стриганці.

КУ́РНИК [курник], а, ч. 1. Приміщення для курей, гусей, качок. Тепер – муроване, раніше – й дерев'яне. 2. *заст.* Колгоспна птахоферма.

КУ́РОЧКА¹ [курочка], и, ж. Зменш.пестл. до **КУ́РКА**.

КУ́РОЧКА² [курочка], и, ж. Вл. н.: інд. і род. вул. прізвисько: *То Ма́рти Ку́рочки вну́к.*

КУ́РТІН [курт'ін], а, ч. Вл. н.: інд. і род. вул. прізвисько. Не збігається з прізвиськом. Дружина – **Ку́рті́ниха, Ку́рті́нова**, дочка – **Ку́рті́ниха, Ку́рті́нова**, син – **Ку́ртін, Ку́рті́нів, Ку́рті́новий**. Рід – **Ку́рті́ну**.

КУ́РТІНІВ [курт'ін'іў] *прикм., присв.* Те саме, що **КУ́РТІ́НОВИЙ**.

КУ́РТІ́НОВИЙ [курт'іновий], а, е/и, *прикм., присв.* Який належить Куртінові або стосується його.

КУРУ́ЗА [куруза], и, ж., *заст.* Те саме, що **КУКУРУ́ДЗА**.

КУСА́ТИ [ку'сати] дієсл., недок., **ВКУ́СИТИ** [ўку'сити] дієсл., док. 1. (про тварину, комаху, людину) (ранити) кусати: а) *Забері́ ді́ти до ха́ти, бо стра́шне ку́сають кома́рі;* б) *Ти на́шо дро́чишсі́ з псом? Вку́сит!* ■ Приказка: **Хвалі́ мене́, мій язю́чку (мо́я гу́бонько), бо ті́ вку́шу** – ірон. про іншу людину, яка любить вихвалитися або із самоіронією про себе: мовляв, не можу стриматися, щоб себе не похвалити. ■ **пу́сок не ку́сає** – *жарт.* придатне до їжі: *Ї́ж ка́шу, ка́ші пу́сок не ку́сає.* 2. (про людину, тварину) (під час їжі) кусати (напр., шматок хліба). Див. ще **ПОКУ́САТИ**.

КУТІ́ЩІ [ку'тишч'і], **Куті́щ**, мн. Вл. н.: топонім (назва села в Івано-Франківській області), оф. Кутіще: *Я була́ в не́ї на висі́лю дру́жков. Ма́ла м дру́жбу з Куті́щ.*

КУ́ФЕР [куфе'р], **фра, КУ́ФИР** [куфи'р], **фра**, ч. Скриня з вигнутою вверху кришкою (віком) для зберігання одягу.

КУ́ФИР див. **КУ́ФЕР**

КУ́ХАР [кухар], **і**, ч. Кухар.

КУХАРУВА́ТИ [кухару'вати] дієсл., *недок.* **1.** Варити їсти, готувати страву. **2.** Працювати кухарем. Див. ще **ПРИКУХАРУВА́ТИ**.

КУХЕ́НКА [ку'х'енка], **и**, *ж.* (зменш.пестл. до **КУ́ХНІ**) кухонька.

КУ́ХНІ [кухн'і], **і**, *ж.* **1.** (кімната в будинку, у якій готують їжу) кухня. **2.** (окреме, муроване приміщення або вмуроване приміщення між стайнею і стодолю, у якому готують їсти) кухня: – *Де ти ключ лиши́ла? – Знадво́ру, на підвіко́ннику, ко́ло ку́хні.* ■ **лі́тна ку́хні** – (невелике окреме, муроване приміщення, у якому готують їсти. Інколи буває з додатковою кімнатою, у якій тимчасово, на час будівництва основного будинку, живуть, літня кухня).

КУЦА́К [ку'цак], **а́**, ч. Вл. н.: **1.** Те саме, що **Ку́ций**. Дружина – **Куца́чка**. **2.** Інколи згруб. до **Ку́ций**.

Ку́ций [куций] *прикм. у ролі ім.* Вл. н.: *інд.* і *род.* вул. прізвисько. Дружина – **Ку́ца**.

КУ́ЦІ [куц'і], **і**, *ж.*, *дит.* **1.** Свиня, свинка. **2.** *пестл. або жарт.* при називанні дитини: *Ти мо́я ку́ці.*

КУЧ [куч] *виг.* Уживають, щоб прогнати свиню.

КУ́ЧА [куча] *виг.* Те саме, що **КУЧ**.

КУ́ЧАР див. **КУ́ЧЕР**.

КУ́ЧЕР [куче'р], **а**, **КУ́ЧАР** [кучар], **а**, ч. Вл. н.: *інд.* і *род.* вул. прізвисько: *Окса́на Ку́чарова*. Дружина, дочка – **Ку́чарова**, **Ку́черова**, рід – **Ку́чарові**, **Ку́черові**.

КУЧМЕ́ЛА [кучме'ла] *ж.* Суміш неякісних зерен різних зернових культур.

КУ́ШТИ [куш'іти] дієсл., *недок.* **ПОКУ́ШТИ** [по'куш'іти] *док.* (що) (пробувати їжу на смак) куштувати: а) *Ану́, поку́шій зу́пу, чи вже гото́ва;* б) *Зварі́ла м борщ. Шось йому́ хибу́є. Бۇ́дете їсти – бў́дете ку́шити.* Див. ще **НАКУ́ШТИСІ**.

КУ́ШКА [кушка], **и**, *ж.* Дерев'яна посудина у вигляді ріжка, якуносять косарі за поясом і в якій зберігається брусок для мантачення коси.

КУШТУВА́ТИ [ку'шту'вати], **КОШТУВА́ТИ** [ко'шту'вати], дієсл., *недок.* **1.** (мати певну грошову вартість) коштувати: а) *А кі́лько кошту́є той свіди́р?* б) *Не зна́ю, кі́лько вона́ [м'ясорубка – Авт.] кошту́є, то її Гриць купі́в;* в) *Дава́й купі́м ту соробку, ві́диш, вона́ люкс на то́бі сиді́т. І ма́ло кошту́є. Як заду́рно;* г) *Орану́й вже кошту́є пі́тнаці́ть грі́вень за ар.* **2.** Витрачати кошти. ■ **дава́тисі коштува́ти** – мати великі фінансові чи матеріальні витрати: *Вону́ даю́тсі коштува́ти, а я шо – буду́ з них пода́тки збира́ти?*

КУЩ [кушч], **кущю́/кущю́́**, ч. Кущ.

КУ́ЩИК [кушчик], **а**, ч. Зменш.пестл. до **КУЩ**: *Лускавкі́ [сорт квасолі – Авт.] расту́т ку́щиками. Не в'єсі. Сорокате́нькі. Біле́ньке і похля́пане. Невелі́кі, подовгува́сті.*

КУЯТИ [ку'йати] дієсл., недок. **1.** Нудитися, куняти. **2.** Дрімати.

КШЕВА [к'шева], **вої**, ж. Вл. н.: інд. і род. вул. прізвисько: *Терліцьку Анну повуличному називають Кшева.*

КБИДАТИ [к'и'дати], дієсл., недок., **КБІНУТИ** [к'инути] док. Кидати: а) (із пісні) *Любів мене віїтів (вітів) син, Хотів мене взяти, Купів мені новий серп: Ході, мила, жати. А я взяла новий серп, кинула за себе: Я не жала в свого тата І не буду в тебе;* б) *Та я кинула їсти семуво когутів, а прибіг ще одін.* ■ **кбинути за драбуну; кбинути щось (шось) за драбуну** – перен. (перев. жарт.) будучи голодним, перекусити чим-небудь; будучи голодним, перекусити чим-небудь на ходу.

КБИДАТИСІ ¹ [к'и'датис'і] дієсл., недок. Те саме, що **КБИДАТИ**: *Ти чо кбидайиші камінім? Ти шо – вкалічів на го́лову? «ти чому кидаєшся камінням? Ти що – здурів?».*

КБИДАТИСІ ² [к'и'датис'і] дієсл., недок., **КБІНУТИСІ** [к'инутис'і] док. (про дерева, кущі, рослини) засіватися самому, без людських зусиль: *На мо́ім горóді маті́на кбинуласі.*

КБИЗІЛ [к'и'зил], **у**, ч. **1.** (чагарникова рослина або деревце з жовтими квітками та їстівними ягодами) кизіл: *Дерén – то кбизіл. Але він ростé в лісі.* **2.** збірн. (кислі ягоди цієї рослини переважно темно-червоного кольору) кизіл.

КБІЛАВИЙ [к'илавиї], **а, е/и**, прикм. Який має грижу.

КБІЛИ [к'или] мн. Грижа.

КБИЛІШОК [к'ил'ішок], **шка**, **КЕЛІШОК** [к'е'л'ішок], **шка**, ч. Скляночка місткістю 100 грамів (для горілки).

КБИП'ІТІТИ [к'ип'ітити] дієсл., недок. Кип'ятити: *Як зваріти цю фасóлю, вона́ дуже сипка́, і її беруть, толóчут, льють до то́го води́, кбип'ітьіт.*

КБИПКАР [к'ип'кар], **р'у/р'е**, **КЕПКАР** [к'е'п'кар], **р'у/р'е**, ч. (той, хто насміхається, кепкує з когось) насмішник.

КБИПКУВАТИ [к'ипку'вати], **КЕПКУВАТИ** [к'е'пку'вати], дієсл., недок. (з кого) насміхатися (з кого); піджартовувати (над ким).

КБІРВАВИЙ [к'ир'вавиї], **а, е/и**, прикм. **1.** Кривавий. **2.** перен. Гірко зароблений, здобутий важкою працею.

КБИРВАВИТИСІ [к'ир'вавитис'і] дієсл., недок. Стікати кров'ю. Див. ще **ЗАКБИРВАВИТИСІ, ОБКБИРВАВИТИСІ.**

КБИРВАВИЦІ [к'ир'вавиц'і], **і**, ж. **1.** Кровотеча внаслідок поранення, побоїв і т. ін. **2.** перен. Те, що зароблене дуже важкою працею: *То моя кирва́виці «це моє майно я заробив важкою працею».*

КБИРНІЦІ [к'ир'ниці], **і**, ж. Криниця, колодязь: *Мо́є видрó до кьирні́ці такé дуте, такé, як ко́лісь дояркьі́ на фéрмі молоко́ носі́ли. Вонó з алюмінію.*

КБИРНИЧЕНЬКА [кирни'чен'ка], **и**, ж. пестл. до **КБИРНІЧКА.** Криниченька: (із пісні) *А вже з то́ї кьирни́чєньки орлі́ во́ду п'ють, А вже*

мою дівчиноньку до шлюбу ведуть. Одén (і́дén) ведé за ручéньку, дру́гий – за рука́в, А мені сі́ сэрце кра́с: любі́в – та й не взяв.

КЫРНІЧКА [к'ир'ничка], **и, ж.** Зменш.пестл. до **КЫРНІЦІ**. Криничка.

КЫРТІНА [к'ир'тина], **и, КІРТІНА** [к'ір'тина], **и, КЕРТІНА** [к'є'р'тина], **и, ж.** Кріт.

КЫЇЦІ [к'иц'і], **і, ж., пестл.** (про кішку) киця: (у дитячій пісенці) *Пішла кы́ці по воді́цю Та й впáла в кы́рні́цю. А кіт хóдит та й завóдит: «Кы́цю мо́я, кыи́цю». Взъив кы́цю за ўхо Та й поклáв, де сýхо. Сиді́, кы́цю, тўта, А я вóзьму прўта. Іщé прўта не знайшóв, А вже кы́ці не видóв.* **■ бáвлена кы́ці** – дит. Домашня кішка (чи кіт), доглянута, не прибудна: (бабуся до трирічної онуки про кішку, яка підійшла до них) *Диві́сі, вона́ не бо́їці люде́й. Вона́ – бáвлена кы́ці.*

КЫЦУ́НЬКА [к'и'цун'ка], **и, КЕЦУ́НЬКА** [к'є'и'цун'ка], **и, ж., пестл.** Киценька.

КЫЦЬКЫЦЬКЫЦЬ [к'иц'.'к'иц'.'к'иц'] **виг.** Уживають, щоб підкликати kota чи кішку.

КЫШÉНІ [к'и'шен'і], **і, ж. 1.** (деталь одягу) кишенья. **2.** (деталь сумок, чемоданів та інших дорожніх речей) кишенья: *Ану́, тувó збо́ку диві́цьці, в кишéни.*

КЫШÉНЬКА [к'и'шен'ка], **и, ж.** Зменш.пестл. до **КЫШÉНІ**.

КЫЯ́Х [к'и'ях], **а, ч.** Суцвіття цибулі: *То сі саді́т цибу́лю велі́ку. На ні росту́т цибахі́ або стрі́вки, вонó ростé догорі́, потóму пўкає́, і на верху́ цибахá, або стрі́вки ві́росте такі́й кы́ях, або кўпчик, або ші́шка, і він зацвité, і потóму там йи насі́ні, або зéрнітка чорне́ькі. Як вонó доспі́йи, то то насі́ні сійисі́ і виростáйи з не́ї дрібо́нька цибулі́.* Див. ще **КЎПЧИК, ШІШКА.**

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Здійснене дослідження переконує в необхідності підготовки і видання сучасних словників діалектного мовлення мешканців окремого села. Мовний світ окремої говірки – це унікальне явище, яке розкривається власне у лексикографічних працях такого типу. Подібні словники дають змогу глибше проникнути в суть значення кожного слова та багатство його семантичних відтінків у різних ситуативних контекстах. У перспективі планується підготовка до публікації цього словника в повному обсязі.

Список умовних скорочень

Авт. – автори статті; **буд.** – будівельне; **виг.** – вигук; **вл. н.** – власна назва; **вул.** – вуличне; **вульг.** – вульгарне; **див.** – дивись; **дит.** – дитяче мовлення; **дієприкм.** – дієприкметник; **дієсл.** – дієслово; **док.** – доконаний вид; **ж.** – жіночий рід; **жарт.** – жартівливе; **заст.** – застаріле; **збірн.** – збірне; **згруб.** – згрубіле; **зменш.пестл.** – зменшувально-пестливе; **знач.** – значення; **ім.** – іменник; **інд.** – індивідуальне; **ірон.** – іронічно; **лінгв.** – лінгвістичне; **мн.** – множина; **наз.** – називний відмінок; **недок.** – недоконаний вид; **оф.** – офіційний варіант; **перев.** – переважно; **перен.** – переносне значення; **пестл.** – пестливе; **прийм.** – приємник; **прикм.** – прикметник; **присв.** – присв.

присвійний; **присл.** – прислівник; **род.** – родове; **розм.** – розмовний варіант імені; **с.** – середній рід; **сп. р.** – спільний рід; **співчутл.** – співчутливе; **субст.** – субстантивований; **ч.** – чоловічий рід; ♦ – фразеологічні одиниці; ■ – узвичаєні вислови.

Список використаної літератури

1. Аркушин Г. Л. Силенська гуторка / Г. Аркушин. – Луцьк : Вежа, 1996. – 168 с.
2. Астаф'єва М. М. Словник гуцульських говірок Річки та Яворова: у 4-х книгах / Марія Астаф'єва, Ганна Воронич. – К.; Івано-Франківськ: Місто НВ, 2014. – Кн. 1. Скриптура перша: А–Ж. – 514 с.
3. Вербовий М. Спроба характеристики говірки села Лозоватка Криворізького району Дніпропетровської області / Микола Вербовий // *Ukrainistica*. Збірник наукових праць. – Кривий Ріг ; Краків, 2011. – Вип. 9. – С. 99–124.
4. Гладкий П. Говірка с. Нехворощі Андрушівського району Бердичівської округи (кол. Житомирського повіту) / П. Гладкий // *Український діалектологічний збірник* / ред. О.М. Синявський, А. Кримський. – К., 1929. – Кн. II. – С. 109–198.
5. Глуховцева К.Д. Говірка як об'єкт діалектологічних досліджень / Катерина Глуховцева // *Діалектологічні студії*. 4 : Школи, постаті, проблеми / відп. ред. П. Гриценко, Н. Хобзей. – Львів : Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2004. – С. 262–274.
6. Горбач О. Південноволинська говірка й діалектний словник с. Ступно кол. пов. Здовбунів / О. Горбач. // О. Горбач. Зібрані статті. V. Діалектологія / О. Горбач. – Мюнхен, 1993. – С. 405–426.
7. Друль І. С. Словник говірки села Грабовець Стрийського району Львівської області (на правах рукопису) / І. С. Друль. – Луцьк : Волинська обласна друкарня, 2006. – 200 с.
8. Курило О. Фонетичні та деякі морфологічні особливості села Хоробричів давніше Городенського повіту, тепер Сновської округи на Чернігівщині / О. Курило. – К. : Всеукр. академія наук, 1924. – 111 с. – (Збірник історично-філологічного відділу ВУАН. Праці Етнографічної комісії ; Т. 21).
9. Лесюк М. П. Мовний світ галицького села (Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області) / Микола Лесюк. – Івано-Франківськ : Нова зоря, 2008. – 328 с.
10. Мельничук О. С. Словник специфічної лексики говірки села Писарівки (Кодимського району Одеської області) / О.С. Мельничук // *Лексикографічний бюлетень Інституту мовознавства АН УРСР*. – К., 1952. – Вип. 2. – С. 67–98.
11. Негрич М. Скарби гуцульського говору : Березові / Микола Негрич – Львів : Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2008. – 224 с.
12. Остап Р. І. Із життя сучасних українських прізвищ. 3 / Роман Остап // *Діалектологічні студії*. 6: Лінгвістичний атлас – від створення до інтерпретації / [відп. ред. П. Гриценко, Н. Хобзей]. – Львів : Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2006. – С. 293–302.
13. Паламарчук Л. С. Словник специфічної лексики говірки села Мусіївки (Вчорайшенського району, Житомирської області) / Л. С. Паламарчук // *Лексикографічний бюлетень Інституту мовознавства АН УРСР / АН УРСР ; Інститут мовознавства ім. О.О. Потебні*. – Вип. VI. – К. : Вид-во АН УРСР, 1958. – С. 22–35.
14. Панькевич І. Говір села Руської, бувшого Марамороша в Румунії / І. Панькевич // *Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді*. – Ужгород, 1934. – Т. 10.
15. Сабадош І. В. Словник закарпатської говірки села Сокирниця Хустського району / І. В. Сабадош. – Ужгород : Ліра, 2008. – 480 с.
16. Свенціцький І. Бойківський говір с. Бітля / І. Свенціцький // *Записки Наукового товариства ім. Т. Шевченка*. – Львів, 1913. – Т. CXIV. – Кн. II. – С. 116–153.

17. Сизько А. Т. Словник діалектної лексики говірки села Кишеньок Кобеляцького району Полтавської області / А.Т.Сизько // Методичні вказівки для вивчення курсу «Українська діалектологія». – Дніпропетровськ : ДДУ, 1981. – 44 с.

18. Турчин Є. Д. Словник села Тилич на Лемківщині / Євгенія Турчин. – Львів : Українська академія друкарства, 2011. – 384 с.

19. Хобзей Н. В. Сучасне українське діалектне словництво / Наталія Хобзей // Україна : культура, спадщина, національна свідомість, державність. – Львів : Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2006. – Вип. 15. – С. 819–826.

20. Czyżewski F. Słownictwo ludowe ukraińskiej gwary wsi Ochoża koło Chełma / Feliks Czyżewski, Michał Sajewicz // Ze studiów nad gwarami wschodniosłowiańskimi w Polsce / pod red. Feliksa Czyżewskiego, Michała Łesiowa. – Lublin : Wydawnictwo UMCS, 1997. – S. 45–87.

Осташ Любовь, Осташ Роман. Лексика села Стриганцы как объект лексикографической обработки. К. 5 (КРОВ – КЫЙЯХ). В статье предложены новые подходы к лексикографической обработке лексики современной речи жителей одного села. Наряду с апеллятивной лексикой в словарь введены онимы (фамилии, уличные прозвища, микропонимы). Кроме фразеологизмов, помещаем также обиходные изречения. Объектом исследования избран говор села Стри́ганцы Тисменицкого района Ивано-Франковской области. Говор находится в юго-западной части надднестрянского диалекта. В статье разрабатывается пятая часть лексем, начинающихся на букву **К (КРОВ – КЫЙЯХ)**. В каждой словарной статье приведены все известные авторам значения лексемы и максимальное количество примеров цитат из разговорной диалектной речи, особенно при значениях, отличающихся от значений данной лексемы в литературном языке. Некоторые из лексем представляют значительный интерес для исследователей исторической грамматики украинского языка.

Ключевые слова: диалектология, лексикография, фразеология, диалектная речь, говор, село Стри́ганцы.

Ostash Liubov, Ostash Roman. Dialectal Words of Village Struhantsi as an Object of Lexicographical Processing: K.5 (КРОВ – КЫЙЯХ). The article offers new approaches to the lexicographical word processing. The object of the study is the village Struhantsi (Tysmenets district, Ivano-Frankivsk region) dialectal peculiarities. This dialect is spoken with some specifics by the residents in the south-west of Naddnistranshchyna. The bulk of the dictionary word stock, represented by appellative lexicon, is supplemented with a number of onyms (surnames, street nicknames, microtoponyms). Colloquial expressions are included into the dictionary alongside with the idiomatic ones. The article presents the fifth part of the selected lexicon – words that begin with the letter K (КРОВ – КЫЙЯХ). Each dictionary entry lists all the lexeme meanings known to the authors, particularly those used in the meaning which is different from the literary variant. Some of the lexemes are of great interest for the researchers of the historical grammar of the Ukrainian language.

Key words: dialectology, lexicography, phraseology, dialectal speech, dialect, village Struhantsi.

Стаття надійшла до редколегії 16.09.2016